

sammenholde § 2 med § 5 vil finde, at det vil være rigtigt at foretage Ændringer her, hvorved man klarere faar udtrykt det, som i Henhold til alt, hvad der foreligger, utvivlsomt har været Meningen.

Om § 6 skal jeg sige, at jeg er meget glad ved den Paragraf og den Form, den har faaet. Den beskæftiger sig med Spørgsmaalet om, hvorledes man har at forholde sig i Tilfælde af, at Ægtefællerne paa Grund af Uoverensstemmelse ikke længere lever sammen, og det forekommer mig at være overordentlig rimeligt, at der her træffes Bestemmelse om, hvorledes Underholdsforholdet skal fastsættes.

§ 11, der fastslaar gensidig økonomisk Forpligtelse overfor Indkøb til Husholdningen og til Børnenes Fornødenheder, hvilket forekommer mig særdeles rimeligt, har i sidste Stykke en efter min Mening noget tvivlsom Bestemmelse om Sælgerens Forpligtelse til at skønne over Indkøbets Berettigelse. Jeg er ikke ganske sikker paa, om man ikke ved denne Bestemmelse indføjer noget, som kan blive i ikke ringe Grad besværligt, og som ikke egentlig er paakrævet, men ogsaa det er jo Spørgsmaal, som kan gøres til Genstand for en Forhandling i det kommende Udvalg.

I Kapitel II, der handler om Formuen, er der foretaget en væsentlig Ændring i § 18. § 18 handler om Afhændelse af fast Ejendom, der tjener til fælles Bolig for Ægtefællerne, og der er her foretaget den Ændring fra det oprindelige Lovforslag, at man har udeladt Bestemmelsen om Samtykke til Pantsættelse. Lige saa tilfreds som jeg for mit Vedkommende maa være med Bestemmelsen om, at fast Ejendom, der tjener til fælles Bolig for Ægtefolk, ikke kan afhændes af den ene uden den andens Samtykke, ligesaa betænkelig maatte jeg være ved en Bestemmelse om, at Samtykke i alle Tilfælde skulde indhentes til Pantsættelse — for Laan f. Eks. Jeg maa derfor udtale min Glæde over den Forandring, der paa dette Punkt er sket.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Kommissionens Udkast, at Kommissionen har næret store Betænkeligheder ved § 18, 2det Punktum, der handler om Bortleje og Bortforpagtning. Jeg tror ikke, at disse Betænkeligheder, som ogsaa har fundet Udtryk i Bemærkningerne, er ubegrundede, men det er jo et af de Spørgsmaal, som det vil være naturligt at tage op til nærmere Behandling i det kommende Udvalg.

I § 22 findes der i 1ste Stykke en helt ny Bestemmelse, der paalægger den, som paastaar, at Ejendele hører til den Del af Fællesboet, hvorover Hustruen er raadig,

at føre et efter Forholdene tilstrækkeligt Bevis herfor. Denne Affattelse bør dog utvivlsomt overvejes nærmere i Udvalget, thi den aabner Udsigter til — forekommer det i hvert Fald mig — endeløse og i visse Tilfælde besværlige Forhandlinger, som vistnok — saaledes som Lovforslaget paa dette Punkt er affattet — kan give Sagførerene mere at bestille, end det egentlig er ønskeligt og paakrævet.

Kapitel III, der handler om Gældsansvar, har i §§ 26 og 27 Bestemmelser, hvis Formaal er at beskytte Hustruen mod det fælles Gældsansvar i Henhold til § 11. Det fastslaas i § 26, at Krav paa Hustruen af den i § 11 omhandlede Art forældes i Løbet af et Aar, naar Manden tillige hæfter for Gælden. Jeg har ikke noget at indvende mod denne Bestemmelse, jeg tror, den er rigtig. Derimod nærer jeg Betænkeligheder ved § 27, idet man her gaar endnu meget videre i Tilfælde, hvor der er Tale om Bosondring, Separation eller Ægteskabs Ophør. Justitsministerens Bemærkninger til § 27, der henviser til en Uenighed indenfor Familieretskommissionen, bærer i deres Form Vidne om, at Justitsministeren egentlig har haft mest Tilbøjelighed til at stryge denne Paragraf. Jeg for mit Vedkommende har Lyst til at støtte denne Tilbøjelighed hos den højtærede Justitsminister, idet jeg mener, at § 26 egentlig yder al den Beskyttelse, der er Anledning til at yde i et saadant Tilfælde.

I Kapitel IV om Ægtepagter og andre Retshandler mellem Ægtefæller bestemmer § 35, at den Ægtefælle, der yder den anden Bistand i hans eller hendes Erhvervs virksomhed, har Krav paa et passende Vederlag for sit Arbejde. Denne Bestemmelse maa jeg for mit Vedkommende være imod. Det fremgaar ganske vist af Motiverne, at der her er tænkt paa særlige Tilfælde, men naar jeg alligevel er imod den, er det ud fra den Betragtning, at en saadan Bestemmelse vil kunne give Anledning til, at der hos den ene Ægtefælle rejses Tvivl om, hvor vidt den anden behandler vedkommende paa en fuldt ud forsvarlig Maade. Jeg er ganske enig i, at man jo kun lovgiver for de Tilfælde, hvor Ægteskabet ikke former sig, som det skal og bør, men man skal ogsaa passe paa, at man ikke i Lovgivningen kommer til at rejse Spørgsmaal, der kan give Anledning til Strid og Besværligheder i et saa intimt Forhold som det, der her er Tale om. Der er jo nemlig fra de rigtig gode og fuldkomne Ægteskaber mange Overgange, indtil man naar til de Ægte-